RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 100.413 van 29 oktober 2001
in de zaak A. 75.331/IX-172.

In zake : Albert BOKKEN,
wonende te DILSEN-STOKKEM,
Kantonsweg 36

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie,
die woonplaats kiest bij
advocaat P. PEETERS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Brederodestraat 13.

D E R A A D V A N S T A T E, IXe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Albert BOKKEN op 13 augustus 1997 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de impliciete weigering van de procureur-generaal bij het hof van beroep te Antwerpen tot het verlenen van een afschrift van de circulaire 21/92 van 2 juni 1992 inzake uitwissing van veroordelingen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd P. DE WOLF;

Gelet op de beschikking van 20 oktober 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien het verzoek tot voortzetting van de rechtspleging van verzoeker, dat tevens de laatste memorie bevat, en de laatste memorie van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 5 juli 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 september 2001;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. DE BRABANDERE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. PEETERS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd P. DE WOLF;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Verzoeker vraagt met een brief van 9 april 1996, waaraan herinnerd op 30 april 1996, de politiecommissaris van Dilsen-Stokkem hem mede te delen of bepaalde straffen waartoe hij werd veroordeeld door het hof van beroep te Antwerpen op 16 januari 1991 uitgewist zijn en zoniet op welke gronden dit niet is gebeurd.

1.2. De politiecommissaris van Dilsen-Stokkem wijst er de verzoeker in een brief van 10 mei 1996 op dat hem tijdens een onderhoud met de beheerder van het gemeentelijk strafregister op 19 april 1996 reeds meegedeeld werd dat zijn veroordeling niet in aanmerking komt voor uitwissing, volgens de interpretatie die het Parket-Generaal bij het hof van beroep van Antwerpen geeft aan artikel 619 van het Wetboek van Strafvordering in de circulaire 21/92 van 2 juni 1992.

1.3. Met een brief van 21 mei 1996 aan de procureur-generaal bij het hof van beroep te Antwerpen vraagt verzoeker een afschrift van de voornoemde circulaire 21/92. Hij stuurt op 3 juli 1996 een rappelbrief.

1.4. Met een brief van 9 juli 1996 deelt de procureur-generaal aan verzoeker mede dat zijn aanvraag het voorwerp uitmaakt van nadere informatie bij de procureur des Konings te Tongeren.

In een brief van 31 oktober 1996 aan de procureur-generaal te Antwerpen bevestigt verzoeker zijn aanvraag om afschrift te krijgen en stelt hij dat

een beslissing desaangaande niet afhankelijk kan zijn van nadere informatie van de Tongerse procureur.

1.5. Met een brief van 28 januari 1997 deelt de procureur-generaal bij het hof van beroep te Antwerpen aan verzoeker mee "dat het niet gebruikelijk is dat dergelijke richtlijnen die mijn ambt verspreidt voorgelegd worden aan anderen dan de ambtelijke bestemmelingen die limitatief en beperkt zijn opgesomd" en "daar deze omzendbrief niet bestemd of bedoeld is voor verdere publicatie of verspreiding, noch om aan private personen of verenigingen meegedeeld te worden, kan dan ook geen afbreuk gedaan worden aan het hierboven vermelde beginsel".

1.6. In een brief van 20 mei 1997 richt verzoeker een verzoek tot heroverweging aan de procureur-generaal te Antwerpen en vraagt hij tevens een advies aan de Commissie voor de toegang tot bestuursdocumenten.

1.7. Op 18 juni 1997 deelt de voorzitter van de Commissie voor de toegang tot bestuursdocumenten aan verzoeker en aan de procureur-generaal te Antwerpen mede dat de Commissie er in haar advies de nadruk op legt dat de wet van 11 april 1994 enkel van toepassing is op federale administratieve overheden en dat "vermits de leden van het Parket deel uitmaken van de gerechtelijke macht", de wet van 11 april 1994 ter zake niet kon worden ingeroepen.

1.8. Op 13 augustus 1997 stelt verzoeker het onderhavige annulatie-beroep in.

1.9. Met een brief van 18 mei 1998 deelt de procureur-generaal bij het hof van beroep te Antwerpen het volgende mee :

> "Uit de stukken van het dossier blijkt dat U veroordeeld werd om als vader van het minderjarig kind dit kind niet te hebben afgegeven aan diegene die het recht heeft het op te eisen. Dit betreft een inbreuk op artikel 369bis van het Strafwetboek.
>
> De reden waarom onttrekking van een minderjarig kind niet uitwisbaar is door de wet van 9 januari 1991 (betreffende de uitwissing van veroordelingen en het herstel in eer en rechten) stoelt op :
> - het K.B. van 3 april 1953 tot samenordening van de wetsbepalingen inzake de slijterijen van gegiste dranken (B.S. 4.4.1953), artikel 1 en 4
> - en de wet van 28 december 1983 betreffende het verstrekken van sterke drank en betreffende het vergunningsrecht (B.S. 30.12.1983), artikel 11 waarin bepaald wordt dat zij die veroordeeld zijn wegens één van de misdrijven omschreven in de hoofdstukken IV, V, VI en VII, titel VII, boek II van het

Strafwetboek geen slijter of houder van een drankgelegenheid mogen zijn van of voor ter plaatse te verbruiken gegiste dranken en sterke dranken.

Voormeld misdrijf m.b.t. artikel 369bis van het Strafwetboek valt onder hoofdstuk IV, titel VII, boek II van het Strafwetboek. Voormelde ontzetting is niet beperkt in termijn, zodat het zich om een gevolg van meer dan drie jaar handelt, wat de uitwissing belet.

De ontzetting kan enkel ophouden door een procedure tot herstel in eer en rechten".

2.1. Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat de Raad van State niet bevoegd is om kennis te nemen van het beroep tegen de impliciet afwijzende beslissing om afschrift te verlenen van de circulaire nr. 21/92 van 2 juni 1992, daar zij door de procureur-generaal genomen werd in zijn hoedanigheid van rechterlijke overheid, en dat die circulaire een document is dat uitsluitend bestemd is voor de diensten betrokken bij de toepassing van de wet van 9 januari 1991 betreffende de uitwissing van veroordelingen en het herstel in eer en rechten in strafzaken; dat zij voorts meent dat de vaststelling van zulk een circulaire en daarbij aansluitend de beslissing om ze al dan niet aan derden mee te delen "kadert in het rechterlijk ambt dat de Procureur-generaal als lid van het Openbaar Ministerie uitoefent";

2.2. Overwegende dat verzoeker betwist als zou het openbaar ministerie, ook als onderdeel van de rechterlijke macht, geen bestuurshandelingen stellen die onder de annulatiebevoegdheid van de Raad van State vallen; dat hij in zijn laatste memorie daaromtrent uiteenzet wat volgt :

"2.1. De immuniteiten van het openbaar ministerie :
'Art. 151. §1...Het openbaar ministerie is onafhankelijk in de individuele opsporing en vervolging... ',G. W. (= Grondwet).
Het verabsoluteerde 'principe van de scheiding der machten' staat niet in de Grondwet en is ongetwijfeld een van de hoofdoorzaken van het (straf)rechtelijk falen in de 'oude gerechtelijke cultuur'.
Gaat de gevorderde circulaire uit van een overheid behorend tot de uitvoerende of wetgevende macht, dan valt ze wel onder toepassing van art. 14 R.v.St-Wet juncto art. 1, al. 2, 1° & art. 8, § 2, al. 4 Wet Openbaarheid Bestuur. Gaat de gevorderde circulaire uit van een overheid behorend tot de rechterlijke macht, dan valt ze niet onder toepassing van die bepalingen, spijts art. 6 Wet Openbaarheid Bestuur.
Het uitgeven van een circulaire is echter geen akte van 'individuele opsporing en vervolging' in de zin van art.151 Grondwet.
Wegens de wijziging van art. 14 R.v.St-Wet door de Wet 25 mei 1999 en de interpretatie die het auditeursverslag eraan geeft herformuleer ik de in mijn annulatieverzoek gestelde prejudiciële vraag aan het Arbitragehof als volgt :
'Wordt het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel uit art. 10 en 11 Grondwet geschonden door art. 14 Raad van Statewet, 'organiek' in plaats van 'functioneel' geïnterpreteerd, zodat de bestuurshandelingen van de Rechterlijke Macht in

tegenstelling tot deze van de andere Machten, over een totale immuniteit beschikken ten aanzien van de annulatiebevoegdheid van de R.v.St, en daardoor ook inzake de Wet Openbaarheid van Bestuur en deze inzake Motivering Bestuurshandelingen, of functioneel zo geïnterpreteerd, dat ook andere bestuurshandelingen van het openbaar ministerie dan 'de individuele opsporing en vervolging' uit Art.151.§1 G. W., over dezelfde immuniteit beschikken?";

2.3.1. Overwegende dat wat verzoeker bestrijdt de weigering is van de procureur-generaal bij het hof van beroep te Antwerpen om hem, in toepassing van de bepalingen van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, inzage te geven van een van hem uitgaande circulaire;

2.3.2. Overwegende dat luidens artikel 4, eerste lid, van de voornoemde wet, het recht op het raadplegen van een bestuursdocument van een federale administratieve overheid en op het ontvangen van een afschrift van het document erin bestaat dat eenieder, volgens de voorwaarden bepaald in deze wet, elk bestuursdocument ter plaatse kan inzien, dienomtrent uitleg kan krijgen en mededeling in afschrift ervan kan ontvangen; dat blijkens artikel 1 van de wet deze van toepassing is op de federale administratieve overheden, dat onder administratieve overheid dient te worden verstaan : een administratieve overheid als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, en als bestuursdocument : alle informatie, in welke vorm ook, waarover een administratieve overheid beschikt;

2.3.3. Overwegende dienvolgens dat in de eerste plaats de vraag rijst of de procureur-generaal een administratieve overheid is in de zin van artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State of in de onderhavige zaak als zodanig is opgetreden; dat de vraag van de toepasbaarheid van de wet van 11 april 1994 derhalve samenvalt met die van de bevoegdheid van de Raad van State;

2.3.4. Overwegende dat de ambtenaren van het openbaar ministerie weliswaar een gerechtelijk ambt uitoefenen en aldus meewerken aan de uitoefening van de rechterlijke macht, doch geen rechters zijn; dat zij onder het gezag en het toezicht staan van de minister van Justitie; dat de vraag of zij moeten worden beschouwd als administratieve overheden in de zin van artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State aldus moet worden beantwoord dat de Raad van State niet bevoegd is om handelingen gesteld door leden van het openbaar ministerie die verband houden met de rechtsbedeling en de uitvoering van rechterlijke beslissingen te vernietigen;

2.3.5. Overwegende dat artikel 619 van het Wetboek van Strafvordering als volgt luidt :

> "Veroordelingen tot politiestraffen, veroordelingen tot correctionele hoofdgevangenisstraffen van ten hoogste zes maanden, veroordelingen tot correctionele geldstraffen van ten hoogste 500 frank en tot geldstraffen ongeacht hun bedrag, opgelegd krachtens het koninklijk besluit van 16 maart 1968 tot coördinatie van de wetten betreffende de politie over het wegverkeer, worden uitgewist na verloop van drie jaar vanaf de dag van de rechterlijke eindbeslissing waarbij ze zijn uitgesproken.
>
> Het vorige lid is niet van toepassing op veroordelingen die vervallenverklaringen of ontzettingen inhouden waarvan de gevolgen zich over meer dan drie jaar uitstrekken, tenzij het gaat om veroordelingen die het verval inhouden van het recht tot sturen wegens lichamelijke ongeschiktheid, uitgesproken op grond van de bepalingen van het koninklijk besluit van 16 maart 1968 tot coördinatie van de wetten betreffende de politie over het wegverkeer.";

Overwegende dat de uitwissing van een veroordeling op grond van artikel 619 van het Wetboek van Strafvordering belet dat die veroordeling in aanmerking komt bij het beoordelen van de herhaling, zodat de uitwissing van strafrechtelijke veroordelingen verband houdt met de uitvoering van rechterlijke beslissingen; dat ofschoon de uitwissing geen rechtstreeks optreden van het openbaar ministerie vereist omdat uitwissing automatisch geschiedt, het openbaar ministerie er niettemin moet over waken dat de wet, in casu artikel 619 van het Wetboek van Strafvordering, correct wordt toegepast; dat het openbaar ministerie moet toezien op de tenuitvoerlegging van de rechterlijke beslissingen; dat de Raad van State bijgevolg niet bevoegd is om de in het kader van dat toezicht door het openbaar ministerie gestelde handelingen te vernietigen; dat zulks ook geldt met betrekking tot de met dat oogmerk opgestelde richtlijnen alsmede de inzage daarvan; dat wijl de aangelegenheid verband houdt met de uitoefening van de rechterlijke macht, de kennisgeving van geschillen daaromtrent geacht moet worden tot de bevoegdheid van de rechterlijke macht te behoren; dat derhalve de Raad van State niet bevoegd is om van het onderhavige geschil kennis te nemen;

3. Overwegende dat verzoeker vraagt dat de Raad van State omtrent zijn bevoegdheid een prejudiciële vraag zou stellen aan het Arbitragehof; dat krachtens artikel 26, § 2, van de bijzondere wet op het Arbitragehof, het betrokken rechtscollege niet gehouden is een prejudiciële vraag te stellen, hetzij wanneer de vordering niet ontvankelijk is om procedureredenen die ontleend zijn aan normen die zelf niet het onderwerp uitmaken van het verzoek tot het stellen van de prejudiciële vraag, hetzij wanneer de uitspraak van het betrokken rechtscollege vatbaar is voor hoger beroep, verzet, voorziening in cassatie of beroep tot

vernietiging bij de Raad van State, doch enkel wanneer het Arbitragehof een vraag met hetzelfde onderwerp reeds heeft beantwoord, het antwoord niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen of de betrokken referentiebepalingen klaarblijkelijk niet geschonden worden; dat ter zake de prejudiciële vraag welke verzoeker voorstelt aan het Arbitragehof te stellen verband houdt met een interpretatie van artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, op grond waarvan de afdeling administratie oordeelt zich onbevoegd te moeten verklaren; dat die vraag derhalve normen betreft die zelf het onderwerp uitmaken van het verzoek tot het stellen van de prejudiciële vraag; dat in dezen de Raad van State er echter niet toe gehouden is de prejudiciële vraag te stellen aan het Arbitragehof, omdat krachtens artikel 33 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, wanneer hij beslist van de eis geen kennis te nemen op grond dat die kennisneming binnen de bevoegdheid der rechterlijke overheden valt, tegen het betrokken arrest een beroep bij het Hof van Cassatie kan worden ingesteld en omdat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zevenduizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negenentwintig oktober 2000 en een, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

S. VAN AELST. **J. DE BRABANDERE.**